

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ευνοϊκόμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν δημοσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΔΟΡΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς: Ἐτησίᾳ . . . 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τριμήνος . . . 2,50
Λί συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικῶς: Ἐτησίᾳ φρ. 20,—
Ἐξάμηνος > > 5,50
Τριμήνος > > 3,—

ΝΗΚΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ

Ἐσωτερικῶς λεπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20.
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λσκ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Αὐγούστου 1908

Ἔτος 30^ο.—Ἀριθ. 37

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Τί δηλαδή;

— Ἰδοῦ. Ὁ Δημήτριος ἐκτυπήθη μετὰ τὸ ἴδιον ὄπλον, μετὰ τὸ ὅποσον εἶχε κτυπήθῃ καὶ ὁ Πόσ, καὶ πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου ὀφείλει κανεὶς νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ παραδεσθῇ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον φρικώδης καὶ ἂν εἴναι, ὅσον ἀπίθανος καὶ ἂν φαίνεται!

— Τότε λοιπὸν, — ἐπρόβαλεν ὁ Βλαδίμηρος ὡς τελευταίαν ἀντίρρησην, — ὁ Δημήτριος Νικολέφ θὰ εἶχε τοιοῦτον ὄπλον, καὶ ὁ υἱὸς του, ἡ κόρη του, δὲν θὰ τὸ ἔβλεπαν ποτέ; Ὅυτε αὐτοί, ὅυτε κανεὶς; Ὅχι, ἰατρί, δὲν εἶνε δυνατόν. Ὑπάρχει ἐδῶ ἓνα ζήτημα...

— Τὸ ὅποσον, Βλαδίμηρε, λύεται ὡς ἐξῆς: Ναί, ὁ Νικολέφ εἶχε αὐτὸ τὸ μαχαίρι, καὶ ἀπόδειξις ὅτι τὸ μετεχειρίσθη δύο φορές, — τὴν μίαν ἐναντίον τοῦ Πόσ, καὶ τὴν ἄλλην ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του!

Ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, μὴ γνωρίζων πλέον τί νὰπαντήσῃ...

Τότε ὁ ἰατρὸς Χαμλιν εἶπε:

— Αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ... ὁ Ἰωάννης... ἡ Ἰλκα... τί θὰ γίνουσι τώρα;

— Ὁ Ἰωάννης δὲν θὰ εἶνε ἀδελφός μου, ὅταν ἡ Ἰλκα γίνῃ γυναῖκά μου;

Ὁ ἰατρὸς ἔδραξε τὴν χεῖρα τοῦ Βλαδιμήρου καὶ τὴν ἔθλιψε ζωηρῶς.

— Πῶς ἤμπορέσατε νὰ φαντασθῆτε, ἰατρί, προσέθεσεν ὁ Βλαδίμηρος, ὅτι θὰ ἠρνούμην νὰ νυμφευθῶ τὴν Ἰλκαν τὴν

ὅποσαν ἀγαπῶ... ἢ ὅποια με ἀγαπᾷ... καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρξεν ἕνοχος ὁ πατήρ της;

Ναί! ἂν ὁ νέος ἐπέμενεν ἀκόμη ἀμφιβάλλων, μόνον ὁ ἔρωσ τῷ ἔδιδε τὴν δύναμιν τῆς ἀμφιβολίας ταύτης, καὶ μετὰ ἄλλα ἀκόμη τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἱατροῦ Χαμλιν.

— Ὅχι, Βλαδίμηρε, ὑπέλαβεν οὕτως, ποτὲ δὲν ἐφαντάσθην ὅτι θὰ ἠρνεῖσθαι νὰ νυμφευθῆς τὴν Ἰλκαν... Τί πταίει ἢ δυστυχισμένη αὐτὴ;

— Αὐτὴ νὰ πταίῃ;! ἀνέκραξεν ὁ

Βλαδίμηρος. Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου εἶνε ἡ ἀγνοτέρα, ἢ εὐγενεσττέρα τῶν γοναϊκῶν, καὶ ἡ πλέον ἀξία τῆς ἀγάπης ἐνὸς τιμίου ἀνδρός... Ὁ γάμος μας ἀνεβλήθη, ἀλλὰ θὰ γίνῃ. Καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόλιν, θὰ φύγωμεν...

— Βλαδίμηρε, ἐδῶ ἀναγνωρίζω τὴν εὐγενῆ σου ψυχὴν. Ἄλλ' ἐάν σὺ θέλῃς νὰ νυμφευθῆς τὴν Ἰλκαν, θὰ θελήσῃ ἀρὰ γε καὶ αὐτὴ;

— Ἐάν ἠρνεῖτο, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι δὲν με ἀγαπᾷ...

— Ἐάν ἠρνεῖτο, Βλαδίμηρε, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ με μίαν ἀγάπην διὰ τὴν ὅποσαν δὲν θὰ ἤθελε ποτὲ νὰ ἐρυθριάσῃς!...

Ἡ συνομιλία αὕτη δὲν μετέβαλε κατ' οὐδένα τρόπον τὰ αἰσθήματα τοῦ Βλαδιμήρου Γιαννώφ, ὁ ἕπολος ἀπεναντίας ἀπεφάσισε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν γάμον του μετὰ τὴν Ἰλκαν, νὰ τὴν κάμῃ εὐθὺς ὡς θὰ τὸ ἐπέτρεπον αἱ περιστάσεις. Δὲν τὸν ἔμελε διόλου τί θὰ ἔλεγαν εἰς τὴν πόλιν, τί θὰ ἐσκέπτοντο δι' αὐτόν, ἂν οἱ φίλοι του θὰ τὸν κατηγοροῦν. Ἄλλο πρᾶγμα τὴν ἀπησχόλῃ τώρα πολὺ: ἡ οἰκονομικὴ του θέσις.

Ἀπὸ τὴν παρακαταθήκην, τὴν ὅποσαν τῷ εἶχεν ἀποδώσῃ ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὀλίγα πράγματα τῷ ἔμεναν, δηλαδή δύο μόνον χιλιάδες ρούβλια, μετὰ τὴν πληρωμὴν τὴν γενομένην εἰς τὴν Τράπεζαν Γιόχουζεν. Ἄλλὰ τὴν περιουσίαν ἐκείνην δὲν τὴν ἐθυσίαζεν οἰκειοθελῶς, ὅταν ἀπεφάσισε νὰ ἐξοφλήσῃ αὐτὸς τὸ χρέος τοῦ Δημητρίου Νικολέφ; Ἀφοῦ λοιπὸν τότε δὲν τὸν ἐτρόμαξε τὸ μέλλον, διατί νὰ τὸν τρομάξῃ τώρα περισσότερον;.. Θὰ εἰργά-

«Γάμος μεταξύ μας εἶνε πλέον ἀδύνατος...» (Σελ. 290, στ. 6')

ζετο δι' εαυτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του... Μὲ τὴν ἀγάπην τῆς Ἰλκας, τίποτε δὲν θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον.

Παρῆλθον δεκαπέντε ἡμέραι. Ὁ Ἰωάννης, ἡ Ἰλκα, ὁ Βλαδίμηρος, ὁ ἰατρὸς Χαμίν, δὲν ἐχωρίζοντο σχεδὸν ποτέ. Ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ κ. Δελλακέρτ ἦσαν οἱ μόνοι, οἱ ὅποιοι ἐσύχναζαν ἀκίμη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καθηγητοῦ.

Ὁ Βλαδίμηρος δὲν εἶχε προφέρει ἀκίμη οὔτε λέξιν σχετικῶς μὲ τὴν γάμον. Ἄλλ' ἂντ' αὐτοῦ ὠμίλει εὐγλωττῶς ἡ παρουσία του. Ἐξ ἄλλου, οὗτε ὁ Ἰωάννης οὔτε ἡ Ἰλκα δὲν εἶχαν κάμῃ τὸν παραμικρὸν ὑπαινιγμὸν. Ὁρσιτοπλαῖστον ἡ νεάνις καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐσιώπωνσαν καὶ ὠρας ὀλοκλήρους ἐμεναν κλεισμένοι εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον.

Ὁ Βλαδίμηρος ἀπεφάσισεν ἐπιτέλους νὰ προκαλέσῃ μίαν ἐξήγησιν, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μόνος μετὰ τῆς Ἰλκας εἰς τὴν αἴθουσαν, τῇ εἶπε μὲ συγκεινημένην φωνήν :

— Ἰλκα, ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὴν Ρίγαν, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ὅταν μ' ἐχώριζαν ἀπὸ σέ καὶ μ' ἐστελλαν εἰς τὴν Σιδηρίαν, ποῦ ὑπεσχέθην νὰ μὴ σὲ λησμονήσω ποτέ. Σ' ἐλησμόνησα ; ...

— Ὁχι, Βλαδίμηρε.

— Σοῦ ὑπεσχέθην νὰ σὲ ἀγαπῶ πάντα... Μετεβλήθησαν τὰ αἰσθήματά μου ;

— Ὅστε τὰ ἰδικά μου, Βλαδίμηρε, καὶ ἂν μοῦ εἰδίδετο ἡ ἀδεια, θὰ ἠρξόμην νὰ σ' εὐρίσκα ἐκεῖ—κάτω καὶ θὰ ἐγίνονην σύζυγός σου...

— Σύζυγός ἐνός καταδίκου, Ἰλκα ; ...

— Σύζυγός ἐνός ἐξορίτου, Βλαδίμηρε ! ἀπεκρίθη ἡ νεάνις.

Ὁ Βλαδίμηρος ἐνέησε τί ἐσημαιοῦν ἡ ἀπάντησις τῆς Ἰλκας, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ εἰς αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησε :

— Ἡ τύχη, βλέπεις, δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃς σὺ ἐκεῖ—κάτω διὰ νὰ γίνῃς σύζυγός μου. Αἱ περιστάσεις μετεβλήθησαν καὶ ἦλθα ἐγὼ ἐδῶ διὰ νὰ γίνω σύζυγός σου.

— Ἐχεις δίκαιον νὰ λέγῃς ὅτι μετεβλήθησαν αἱ περιστάσεις, Βλαδίμηρε. Πραγματικῶς, μετεβλήθησαν φρικτά ! ...

Καὶ τὴν τελευταίαν αὐτὴν λέξιν τὴν ἐπρέφεν ἡ Ἰλκα μὲ τοιαύτην ἐκφρασιν πόνου, ὥστε ἔτρεψε σύσσωμος.

— Ἀγαπητὴ Ἰλκα, ὑπέλαβεν ὁ Βλαδίμηρος, εἶνε ἀνάγκη, ἠθέλησα νὰ κάμω μαζὶ σοῦ αὐτὴν τὴν συνομιλίαν, μολονότι σοῦ ὑπεθυμίζεις πολλὰ θλιβερά πράγματα καὶ ἀναξέει πληγὰς αἱ ὅποια δὲν ἐπουλώθησαν ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν παρατείνω πολύ. Θὰ σοῦ ζητήσω μόνον νὰ κρατήσῃς τὰς ὑποσχέσεις σου.

— Τὰς ὑποσχέσεις μου, Βλαδίμηρε ; ἀπεκρίθη ἡ Ἰλκα, μάλισ καὶ μετὰ βίας συγκρατοῦσα τοὺς λυγμούς. Ὅταν σοῦ ἐδῶσα αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις, ἦμουν ἀκό-

μη ἀξία νὰ τὰς δώσω... Σήμερον ὅμως... — Σήμερον, Ἰλκα, εἶσαι πάντοτε ἀξία νὰ τὰς κρατήσῃς.

— Ὁχι, Βλαδίμηρε, δὲν εἶμαι πλέον. Πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὰ σχέδια ποῦ ἐκάμαμεν...

— Ξεύρεις καλὰ ὅτι δὲν θὰ τὰ λησμονήσω ποτέ ! .. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθῶν πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ; καὶ δὲν θὰ ἦμεθα τῶρα σύζυγοι, ἐνωμένοι διὰ παντός, ἐὰν τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου μας δὲν συνέβαινε τὸ δυστύχημα ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἰλκα μὲ ἐγκαρτέρησιν, καὶ δοξάζω τὸν Θεὸν ποῦ ὁ γάμος δὲν εἶχε γίνῃ !... Τώρα σὺ θὰ μετενοῖς καὶ θὰ ἐκοκκίνιζες ἀπὸ ἐντροπὴν ἂν ἀπετέλης μέλος οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέβαλεν ἕξαρνα τὸ αἰσχρὸν καὶ ἡ ἀτιμία.

— Ἰλκα, εἶπε σοβαρῶς ὁ Βλαδίμηρος, ποτέ δὲν θὰ μετενοῦν οὔτε θὰ ἐκοκκίνιζα ἂν ἦμουν σύζυγός τῆς Ἰλκας Νικολέφ, διότι αὐτὴν οὔτε τὸ αἰσχρὸν οὔτε ἡ ἀτιμία τὴν ἐγγίζουσι !

— Σὲ πιστεύω, Βλαδίμηρε, τὸ πιστεύω ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, τῆς ὁποίας ἐξεχειλίζεν ἡ καρδιά. Ἐγνώριζα τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός σου. Δὲν θὰ μετενοῖς καὶ δὲν θὰ ἐκοκκίνιζες δι' ἐμέ ! .. Μὲ ἀγαπᾷς μὲ ὅλην σου τὴν καρδίαν, ἀλλ' ἔχει περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ...

— Ἰλκα, λατρευτὴ μου Ἰλκα ! ἀνέκραξεν ὁ Βλαδίμηρος καὶ ἐδοκίμασε νὰ λάβῃ τὴν χερὰ τῆς.

Ἡ Ἰλκα ὀπισθοχώρησεν ἤρεμα καὶ ἀπεκρίθη :

— Ναί, ἀγαπῶμεθα... Ἡ ἀγάπη μας εἶνε εὐτυχία... Ἀλλὰ γάμος μετὰ σοῦ εἶνε πλέον ἀδύνατος !

— Ἀδύνατος ! ἐπανέλαβεν ὁ Βλαδίμηρος. Ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ τὸ κρίνω καὶ νὰ τὸ ἀποφασίσω. Δὲν εἶμαι παιδί, Ἰλκα ! Ἡ ζωὴ μου δὲν ὑπῆρξεν ὡς τῶρα τὸσον ἡσυχος, ἀμέριμος, εὐτυχής, ὥστε νὰ μὴ συνειθίζω νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ σταθμίζω καλὰ ἐκεῖνο ποῦ κάμνω. Ἐνωμίξια, ἀφοῦ σὲ ἀγαπῶ, ἀφοῦ μάγαπᾷς, ὅτι ἐφθασα πλέον τὴν εὐτυχίαν. Ἠλπίζα ὅτι θὰ εἶχες τὸσον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, ὥστε νὰ νομιζῃς καὶ σὺ ὡς ὄρθην ὅ,τι ἐγὼ νομιζῶ ὅτι εἶνε... Ἀλλως τε, πιστεύω σέ, εἰς τὴν περιστάσιν αὐτὴν, ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρίνω καλλίτερα ἀπὸ σέ.

— Κρίνω ὅπως θὰ ἐκρινεν ὁ κόσμος, Βλαδίμηρε !

— Καὶ τί μᾶς μέλει διὰ τὴν κρίσιν τοῦ κόσμου, ἀγαπητὴ μου Ἰλκα ! .. Ὁ κόσμος δι' ἐμέ εἶσαι σὺ, σὺ μόνη, ὅπως διὰ σέ ὁ κόσμος πρέπει νὰ εἶμαι ἐγὼ ! .. Θὰ φύγωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόλιν, ἐὰν θέλῃς. Ὁ Γιάννης θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ... Ὅπου καὶ ἂν πᾶμε, θὰ

εἶμεθα εὐτυχεῖς, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι ! .. Ἰλκα, ἀγαπητὴ μου Ἰλκα, πῆς λοιπὸν ὅτι θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου ! ..

Ὁ Βλαδίμηρος ἐγονάτισα, παρεκάλεσε, ἰκέτευσε... Ὅσα ἔλεγε ὅμως κανεῖς ὅτι ἡ Ἰλκα ἐδδελύθη ἀκόμη περισσῶτερον τὴν εαυτὸν τῆς, ὅταν εἶδε τὴν μνηστῆρα τῆς εἰς ἐκείνην τὴν στάσιν.

— Σηκωθῆτε ! .. σηκωθῆτε ! .. τὸν ἰκέτευσε. Δὲν γονατίζουν ἐμπρὸς εἰς τὴν κόρην ἐνός...

Ὁ Βλαδίμηρος δὲν τὴν ἄφισε νὰ τελειώσῃ.

— Ἰλκα... Ἰλκα... ἐπανέλαβεν ἕξαιλος, μὲ ὀφθαλμούς πλημμυρισμένους ἀπὸ δάκρυα, γίνου σύζυγός μου.

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ἡ Ἰλκα, ποτέ ἡ κόρη ἐνός δολοφόνου δὲν θὰ γίνῃ σύζυγός του Βλαδίμηρου Ριαννώφ.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ τοὺς εἶχε συντρίψῃ καὶ τοὺς δύο. Ἡ Ἰλκα ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ὁ Βλαδίμηρος, φθάσας πλέον εἰς παροξυσμὸν ἀπογνώσεως, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἐπλανήθη ἀσκόπως εἰς τὰς ὁδοὺς, διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐξοχὴν καὶ τέλος κατέφυγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ Χαμίν.

Ὁ ἰατρὸς ἐνόησεν ὅτι κάποια ἐξήγησις ἔλαβε χώραν μετὰ τῶν δύο μνηστευμένων, τοὺς ὁποίους ἐχώριζε τῶρα ἀνυπέρβλητον χάσμα, — τὸ χάσμα τὸ ὁποῖον ἀνοίγουν αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι.

Ὁ Βλαδίμηρος τῷ διηγήθη τὴν σκηνὴν, τῷ ἐπανέλαβεν ὅσα ἀντηλλάχθησαν μετὰ αὐτοῦ, παρακαλοῦντος νὰ γίνῃ ὁ γάμος, καὶ τῆς Ἰλκας, ἀρνούμενης ἐπιμόνως.

— Ἀλλοίμονον, ἀγαπητὴ μου Βλαδίμηρε, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Χαμίν, βλέπεις ὅτι καλὰ σοῦ ἔλεγα... Ἰνωρίζω ἐγὼ τὴν Ἰλκαν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι τίποτε δὲν θὰ τὴν κλονίσῃ εἰς τὴν ἀπέφρασίν τῆς.

— Ὁχι, ἰατρέ, μὴ μοῦ ἀφαιρῆτε τὴν ὀλίγην ἐλπίδα ποῦ μοῦ μένει... Ὅσα συγκατατεθῆ... ..

— Ποτέ, Βλαδίμηρε. Εἶνε ψυχὴ σταθερὰ καὶ ἀδιάλλακτος. Νομίζει ὅτι εἶνε ἀτιμασμένη ἀπὸ τὸ ἐγκλημα τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ποτέ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ σύζυγός σου, ποτέ δὲν θὰ δεχθῇ νὰ νυμφευθῇς τὴν κόρην ἐνός δολοφόνου... ..

— Καὶ ἂν δὲν εἶνε ; ... ἀνέκραξεν ὁ Βλαδίμηρος. Ἐὰν ὁ Νικολέφ δὲν εἶνε ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος ;

Ὁ ἰατρὸς Χαμίν ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν. Τί ἤμπορούσε νὰ κομίσῃ εἰς τοῦτο ; Μήπως τὸ ζήτημα δὲν ἦτο πλέον λυμένον ;

Τότε ὁ Βλαδίμηρος, μὲ ἡρεμίαν ἡ ὁποία ἐμαρτύρει ὅτι εἶχε συνέλθῃ πλέον καὶ εἶχε γίνῃ πάλιν ἐντελὸς κύριος τοῦ εαυτοῦ του, ἐπρόφερε τὰ ἑξῆς :

(Ἡ Πίστις συνέχευε)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Α σὰς διηγηθῆ μίαν μικρὰν ἱστορίαν, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ φανῇ ὅτι δὲν σὰς ἐνδιαφέρει καθόλου, ἀλλὰ σὰς βεβαίω ὅτι σὰς ἐνδιαφέρει πολὺ, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὴν ἀκούσετε μὲ ὑπομονήν.

Τὸ θέατρον «Πανελληνιον» ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ προχθὲς μίαν τραγωδίαν τοῦ Στρίμπεργ, τὴν «Δα Τζούλιαν». Ὁ

Στρίμπεργ (Strinberg) εἶνε Σουηδός, διάσημος δραματικὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους τοῦ κόσμου, ἡ δὲ «Δα Τζούλια» θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους σχεδὸν τοὺς κριτικούς ὡς τὸ ἀριστοῦργμα του. Σημειώσατε ἀκόμη ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Στρίμπεργ δὲν καίονται μόνον εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἐπαίχθησαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ πολιτισμένου κόσμου, καὶ παντοῦ μετεφράσθησαν, καὶ παντοῦ ἐθαυμάσθησαν, ὥστε ὁ Σουηδὸς συγγραφεὺς νὰ εἶνε σήμερον πρὸ πολλοῦ παγκόσμιος. Ἡ διεθνήσις λοιπὸν τοῦ «Πανελληνίου» ἐπέθετο ὅτι ἦτο καιρὸς—

καλλίον ἄργα παρὰ ποτέ, — νὰ γνωρίσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ ἐν τῷ τόσῳ μεγάλῳ καὶ φημισμένῳ ποιητῇ, διὰ τὴν γνωριμίαν δὲ αὐτὴν ἐξέλεξεν ἀκριβῶς τὸ καλλίτερον ἔργον του, τὸ ἀριστοῦργμα του, καὶ τὸ παράστησε τὴν π. Δευτέραν, διὰ πρώτην φοράν, μὲ ἔλην τὴν δυνατὴν ἐπιμέλειαν. Πρὸ τῆς παραστάσεως μάλιστα, παρακληθεῖς ὑπὸ τῆς διευθύνσεως, ἔκαμα ἀπὸ σκηνῆς μίαν σύντομον εἰσήγησιν εἰς τὸ ἔργον καὶ εἰς τὴν συγγραφέα. Μετὰ τῶν ἄλλων εἶπα ὅτι ἔργα ξένα τὸσον μεγάλα, ἐξηγημένα πρὸ πολλοῦ, μελετημένα καὶ τοποθετημένα ὑψηλὰ ἀπὸ ἐξόχους κριτικούς, δὲν δίδονται ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ τὰ κρίνωμεν ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ τὰ γνωρίζωμεν καὶ, ἂν εἰμπορούμεν, ἂν ἦμεθα ἐπίδεκτικοί, νὰ τὰ θαυμάζωμεν.

Ἄλλ' οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, οὔτε ἡ φήμη του, οὔτε ἡ δύναμις τοῦ ἔργου του καὶ ἡ ὠραιότης του, — πῶς λυποῦμαι ποῦ δὲν εἶνε διὰ παιδιὰ, ἡ καὶ διὰ νέους καὶ νεάνιδας, διὰ νὰ σὰς συστήσω νὰ τὸ ἴδῃτε! — οὔτε ἡ ἰδικὴ μου παρατήρησις, ἡ τὸσον νομιζῶ λογικὴ, τίποτε δὲν ἴσχυσε νὰ ἐμποδίσῃ ἕνα καλὸν ποῦ γίνεται πάντοτε εἰς ὁ-

μοίας περιστάσεις ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα: Ὁ Στρίμπεργ ἐκρίθη καὶ κατεκρίθη. Ἡ τραγωδία του ὀνομάσθη μαλλιάρη καὶ ἐξεφρενικὴ! Οἱ Ἑβραῖοι κριτικοὶ κατηγορήθησαν ὅτι δὲν ξεύρουν τί λέγουν ! Καὶ ἐξήχθη τὸ συμπέρασμα ὅτι τέτοια γελοῖα ἔργα εἰμποροῦν νὰ τὰ θαυμάζουν ὅσο θέλουν οἱ κουτο-Σκανδιναυοί, ἀλλὰ ὅτι δὲν εἶνε δόλου διὰ τοὺς ἐξόχτους Ἑλληνας, οἱ ὅποιοι... δὲν τρώουν ἄχυρα.

Τὸ λυπηρότερον εἶνε ὅτι αἱ αὐθάδεις αὐταὶ ἀνοησίαι δὲν ἐλέχθησαν μόνον ἀπὸ τοὺς κοινούς θεατὰς τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, κυρίως καὶ κυρίας τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λογίους—ἐκτὸς μερικῶν ἐξαιρέσεων βέβαια—καὶ ἐγράφησαν μάλιστα εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀπὸ παρακλουθῆσαντας τὴν παράστασιν δημοσιογράφους.

Αὐτὸ γίνεται τακτικῶς, κατὰ κανόνα, ὁσάκις πρωτοπαίζεται εἰς τὰς Ἀθήνας ξένον ἔργον μεγάλου—ἀλλὰ πολὺ μεγάλου—συγγραφέως. Τὰ ἴδια πρὸ πολλοῦ ἐπαθεν ὁ Ἰψεν, (κατὰ σύμπτωσιν, ὅταν ἐπρωτοπαίχθη καὶ αὐτός, ἐγὼ ἔκαμα ἀπὸ σκηνῆς τὴν εἰσήγησιν,) τὰ ἴδια ὁ Χάουπμαν, τοῦ ὁποίου τὸν «Ἀμαξῶν Ἐνσελ» περιεφρόνησε καὶ αὐτὸς ὁ Βερναρδάκης, τὰ ἴδια καὶ ὁ Δαννοῦντσι, τοῦ ὁποίου ἀκόμη προχθὲς ἐτινάχθη ἡ γούνα καὶ ἡ «Τζοκόντα». Ἄν ἀκούσατε τοὺς Ἑλληνας θεατὰς καὶ τοὺς δημοσιογράφους, οἱ συγγραφεῖς αὐτοὶ εἶνε γελοῖοι, ἀνόητοι, τρελλοὶ, μαλλιάροι καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε. Ποῖοι ; Ὁ Ἰψεν, ὁ Χάουπμαν, ὁ Δαννοῦντσι, ὁ Στρίμπεργ, δηλαδή, παιδιὰ μου, τὰ μεγαλιότερα καὶ ἐνδοξότερα ὀνόματα τῆς συγχρόνου εὐρωπαϊκῆς φιλολογίας, οἱ γίγαντες τῆς τέχνης καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ πνεύματος ! Δὲν εἶνε περισσότερο αὐτὰ ; δὲν εἶνε ἀνεξήγητον ; καὶ δὲν εἶνε ὀλίγον κολακευτικόν, ὅχι πλέον διὰ τὴν κριτικὴν, ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν στοιχειώδη λογικὴν καὶ νοημοσύνην τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει ;

Ἴσως θὰ εἰπῇ κανεὶς : Αὐτὰ τὰ μεγάλα ἔργα πιθανὸν νὰ μὴν τὰ ἐνοοῦν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τότε φυσικὰ δὲν τὰ ἀρέσουν. Βεβαίως, κανεὶς δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐνοῖ ὅ,τι εἶνε ἀνώτερον τῶν νοητικῶν του δυναμῶν οὔτε ν' ἀρέσῃ ὅ,τι δὲν ἐνοοεῖ. Ἀλλο ὅμως νὰ λέγῃ ἀδὲν ἐνοοεῖ τὸν Στρίμπεργ, εἶνε πολὺ βαρὺς δι' ἐμέ», καὶ ἄλλο νὰ κηρύττῃ : «Ὁ Στρίμπεργ εἶνε μαλλιάρος καὶ γελοῖος.» Καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν κρίνῃ, ὀμνῶν τάχα ἀφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἀνώτερος αὐτὸς τῶν ξένων κριτικῶν, καὶ νὰ σωρεύῃ ἀνοησίας.

Εἶνε μία νεοελληνικὴ συνήθεια ἀπὸ τὰς πλέον ἀξιοθρηνητάς, ἡ συνήθεια αὐτῆ, ἡ μαγία τῶν κριτικῶν. Πουθενά

δὲν ὑπάρχει εἰς τὸσον βαθμὸν. Ἄλλοῦ οἱ ἄνθρωποι ἀκούουν τοὺς καλλιτέρους τῶν, τοὺς σέβονται, τοὺς πιστεύουν. Μέγας ὁ Στρίμπεργ ; Τὸ λέγει ἡ τάδε καὶ ὁ δεῖνα ἐιδεικὸς κριτικός ; Πολὺ καλὰ ! δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε μικρὸς ὁ Στρίμπεργ οὔτε γελοῖος, τί διάβολο ! Τὸ παραδέχονται οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι, τὸ πιστεύουν. Καὶ ὅταν πηγαίνουν π. χ. εἰς τὸ θέατρον νὰ ἴδουν μίαν του τραγωδίαν—αὐτὸ τὸ ἀριστοῦργμα του—δὲν τὴν κρίνουν ὡς κριτικοί, ἀλλὰ προσπαθοῦν πρώτα νὰ μάθουν τί λέγουν δι' αὐτὴν οἱ εἰδικοί, καὶ συγκεντρῶνουν τὸν νοῦν τῶν διὰ νὰ τὴν ἐννοήσουν, καὶ εἰ δυνατόν νὰ αἰθανθοῦν τὴν ὠραιότητά τῆς καὶ νὰ τὴν θαυμάσουν.

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ ἐδῶ ! Πλήρης ἀναρχία. Κανεὶς δὲν παραδέχεται ἀνώτερον του. Ὅλοι ἐνοοῦν νὰ κριτικάρουν, ὡς ἴσοι μετὰ τῶν ἴσων. Ἐσὺ, καλέ, θὰ κρίνῃς τὸν Ἰψεν ἢ τὸν Στρίμπεργ, ὅταν ὑπάρχουν ὀλοκλήροι τόμοι γραμμένοι δι' αὐτούς ; Μάλιστα, σοῦ λέει, ἐγὼ. Καὶ τί ; αὐτοὶ τάχα εἶνε καλλιτέροι μου ; Δὲν ἔχω κρίσιν κ' ἐγὼ ;

Ἐχει κρίσιν, ὄριστε ! Καὶ δὲν ἐνοοεῖ ὁ δυστυχής, ὅτι ἔχει μόνον αὐθάδειαν ἀκρισίας καὶ ὅτι ἀπλοῦσταται γίνεταί γελοῖος...

Φυλαχθῆτε, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ αὐτὴν τὴν μανίαν. Εἶνε ἀπὸ τὰς πλέον παραλόγους καὶ γελοίας, ἐκθέτετε δὲ τὸν ἄνθρωπον, καὶ προπάντων τὸν νέον, εἰς τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῇ ὅχι μόνον ἀγράμματος, ἀλλὰ καὶ ἐστερημένος ἀνατροφῆς.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Μοῦ εἶπαν : «Μὴ στήν ποιησὶ

Πλέξης καὶ σὺ στεφάνι,

Ἄφοῦ σὲ ἀνθῆ ἀμάραντα

Τὸ χεῖρ σου δὲν φθάνει.»

Μοῦ εἶπανε : «Καλιτέρα

Κρούσου βαθεῖα στὰ σκότη,

Παρὰ νὰ εἶσαι ὑστερινὸς

Κ' ἄλλοι νὰ εἶνε πρώτοι.»

Εἶπα κ' ἐγὼ : «Ὁ Δούναβις

Τόσα βασίλεια βρέχει,

Κ' ὅπου περνᾷ τὸ ρεῦμά του

Ἄφινει τ' ὄνομά του.

Πλὴν τὸ ποτάμι τὸ μικρὸ

Ποῦ στὸ λαγγάδι τρέχει

Κ' ἀνόνομο κραικουλᾷ

Τὰ ταπεινὰ νερά του,

Κ' αὐτὸ δὲν εἶνε περὶτὸ

Καὶ ἄσκητο στὴ φύσιν,

Ἄν στὴ στενὴ του λαγγαδιᾷ

Λίγους ἀγροὺς ποτίσῃ.»

† ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΛΑΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ (συνέχεια)

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ευχαριστώ πολύ.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Άλλά έχει κορδέλες και δαντέλλες... Δεν είν' έτσι;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Έ, λιγάκι, μιά σταλίτσα... εδω κ' εκεί! Άπλά πράγματα έκαμα, δεν σ'α λέγω, αλλά κομψά, εμμορφα και κρέσχαρα.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Όχι, όχι. Η ζωή του παιδιού αυτού θα είνε πτωχική και θλιμμένη. Πρέπει λοιπόν να τ'ό μάθη άμέσως διά να συνειθίση...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Μά από τώρα; από την κούνια;

ΚΥΡΙΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Γιατί όχι; Έγώ, όταν πλέω μωρουδιότικα διά τους πτωχούς μου, μεταχειρίζομαι πάντοτε χονδρά μαλλιά σκοτεινών χρωμάτων, στακτιά, καφετί, μπλε σκουρα...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ω Θεέ μου!... Έγώ άπενόχως μεταχειρίζομαι λεπτά, μα-

ΚΥΡΙΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Είνε άχάριστα έντα... άραβείς, άνήτοι, κλαφιάρδες και ύποκριται. Οί περισσότεροι τούλάχιστον... Ω, είμαι αρκετά χρόνια μέλος της Φιλελεήμονος Έταιρείας και είδαν πολλούς και πολλά τ'ά μάτια μου. Δεν άπατώμαι πλέον!...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Και έμως... ΚΥΡΙΑ ΔΕΜΟΝΗ, ύπερηφάνως: — Ναι, είμαι φιλόανθρωπος. Διοργανώνουν λαχατόν; Πρώτη εγώ θαγοράσω και θα διαθέσω γραμμάτια. Άγοράν, έρανον, χρόν εύεργετικών; Πρώτη εγώ θα δώσω, θα πάρω, θα ένεργήσω. Άλλ' αυτά, σ'ας βεβαιώ, δεν τ'ά κάμνω διά τους πτωχούς.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, γελώσα: — Διά τους πλουσίους ίσως; ΚΥΡΙΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Μάλιστα, κυρία μου! (Με στόμφον) Χάριν της τιμής των πλουσίων!

ΟΥΡΑΝΙΑ, είσερχομένη με δίσκον, ως άνω: — Τ'ε κρασί της δεσποινίδος με

καυμένος... (Καθ' έαυτήν) Αδύε θα χρησιμοποιήσω ως άντιστάθμισμα.

ΟΥΡΑΝΙΑ, έξερχομένη: — Πολύ καλά, δεσποινίς. ΚΑ ΔΕΜΟΝΗ, καθ' έαυτήν: — Άχ, τ'ε αιώνιον μείδιωμα αυτού του κοριτσιού... μου κάθεται στ'ό στομάχι!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, προς την κυρίαν Δεμονή: — Τ'ην βλέπετε; Έτσι είνε πάντα γελαστή και εύθυμη. Άμή ή κρίμα της; οί φρυγανίες της; οί σβίγγοι της; Σ'ας βεβαιώ ότι καμμία δεν έπιτηδεύεται σαν κι' αυτή!

ΚΑ ΔΕΜΟΝΗ, καθ' έαυτήν, ειρωνικώς: — Και οί σβίγγοι λοιπόν είνε συμπτώματα έξαντλήσεως; ΔΙΣ ΡΟΖΑ, προς την Καν Δεμονή: — Αυτό τ'ε καλό κορίτσι; δεν έχει πιά στ'όν κόσμο, παρά μόνο μιά θειά.

ΚΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Όλες οί ύπνρέτριες έχουν μιά θειά... άόρατη! ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ά, όχι! Η Ουράνια πηγαίνει και βλέπει τ'ή δική της... κάθε Κυριακή στην έξοχη. Τ'ε καλό κορίτσι! Πόσο χαρούμενο γυρίζει απ' αυτή την επίσκεψη!...

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΑΚΙΛΙΗΣ (Κατά τ'ο γαλλικόν της Henriette Beaulieu)

ζευγαριά έκαμε αυτή ή γυναίκα τ'ή συνειδήσι της; (Η Δίς Ρόζα κτυπά τ'ο κουδούν.) ΣΚΗΝΗ ΗΕΜΠΤΗ ΑΙ ΑΥΤΑΙ, ΟΥΡΑΝΙΑ.

(Η Ουράνια είσερχεται τελειώνουσα την άπόγνωσιν μιάς επιστολής, την όποιαν κρύπτει βιαστικά εις την τσέπη της ποδιάς της. Φαίνεται τώρα τόσο μελαγχολική, όσον εύθυμος ήτο προηγουμένως.) ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ποίος ήταν; ΟΥΡΑΝΙΑ, ψελίζουσα: — Ό ταχυδρόμος... μου έφερε ένα γράμμα.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Άπό τ'ή θειά σου; ΟΥΡΑΝΙΑ, τεταραγμένη: — Μα... μάλιστα, δεσποινίς. ΔΙΣ ΡΟΖΑ, προς την Καν Δεμονή: — Αυτό τ'ε καλό κορίτσι; δεν έχει πιά στ'όν κόσμο, παρά μόνο μιά θειά.

ΚΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Όλες οί ύπνρέτριες έχουν μιά θειά... άόρατη! ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ά, όχι! Η Ουράνια πηγαίνει και βλέπει τ'ή δική της... κάθε Κυριακή στην έξοχη. Τ'ε καλό κορίτσι! Πόσο χαρούμενο γυρίζει απ' αυτή την επίσκεψη!...

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΑΚΙΛΙΗΣ (Κατά τ'ο γαλλικόν της Henriette Beaulieu)

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ (ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια) Ένεδύθη βιαστικά και κατήλθε την μεγάλην κλίμακα, φωτισμένη ως έν έορτή.

Είς τ'όν διάδρομον του πρώτου πάτώματος, ό μικρός μουσικός συνήτησε τ'όν αρχιθαλαμηπόλον, πολυάσχολον, ό όποιός, μόλις τ'όν είδε, τ'ό έρώναζε: — Κάμε γρήγορα! Φεύγομε!

— Και πού πηγαίνουμε; ήρώτησεν ό Λούλλης. — Είς τ'όν Άγιον Γερμανόν, όπου ή Δεσποινίς μεταβαίνει με όλην της τ'ήν ακολουθίαν.

Κάθε μεταβολή είνε πάντοτε εύχαριστος διά παιδίον τ'ής ηλικίας του Λούλλη. Καί χωρίς να ερωτήση καν τί έσήμαινε τ'ο νυκτερινόν εκείνο καζείδιον, έσπευσε να επιστρέψη εις τ'ο δωμάτιόν του, όπου έδесе τ'α ρουχά του εις ένα θέμα, χωρίς να λησμονήση, έννοείται, και τ'ο αγαπημένον του βιολί.

Μετά μίαν ώραν, όλόκληρον τ'ο προσωπικόν του μεγάρου εύρίσκετο συνηθροισμένον εις τ'ήν αύλην, όπου αί άμαξαι έπερίμεναν ζευγμέναι.

Η Δεσποινίς είχε τ'α νεύρα της, κ' έμουρμούριζεν ότι έκρύονε, κ' έμάλλωνε τ'ούς ανθρώπους της χωρίς να πταίουν διόλου.

Ό Λούλλης, ό όποιός είχε πικράν

πέτραν τ'ών νεύρων αυτών τ'ών άφαντόστων, άνέθη κ' εκάθησεν εις τ'ο έδώλιον του τελευταίου-τελευταίου όχηματος, κ' έφυγον εύθύς διά τ'ήν Στοάν της Βασιλισσής, όπου έπρόκειτο να συναντηθ'ή όλόκληρος ή Αύλη.

Καθ' έδ'όν άπήνησαν πολλούς μεγιστάνους, οί όποιοι, μισοκοιμισμένοι, έσπευδαν εις τ'ήν ίδίαν Στοάν, άνδρας κομβωμένους ανάποδα, γυναίκας με νυκτικούς σκούφους, όλους κατατρομαγμένους και έρωτώντας τί θα εγίνετο τ'ο Παρίσι και διατί ή Αντιβασίλισσα τ'ού ένάγκαζε να φύγουν τ'α μεσάνυχτα.

Η σελήνη εφώτιζε με τ'ας ώχράς της ακτίνας όλην εκείνην τ'ήν μακράν παράταξιν τ'ών όχημάτων (*), όλην τ'ήν φεύγουσαν Αύλην. Καί εις τ'ας δύο μετά τ'ο μεσονύκτιον, από τ'ήν Στοάν της Βασιλισσής έξεκίνησαν κακήν-κακώς διά τ'όν Άγιον Γερμανόν.

Ό Λούλλης, άν και δεν τ'ού ήρχετο καλά πού άφινε τ'ήν αθουσαν με τ'α έργα και τ'α μαθήματά του, κατά βάθος όμως δεν ήτο και πολύ δυσχεστημένος από αυτήν τ'ήν περιπέτειαν. Έβλεπε τ'απραγματα νέα δι' αυτόν!

Ηρώτησε τ'έν μεγαλοπρεπή άμαξάν πλησίον του όποιου εκάθητο, άν θα έβλεπαν τ'όν Βασίλει, και όταν εκείνος τ'ό άπεκρίθη ναι, ό Λούλλης έχάρη πολύ με τ'ήν ιδέαν ότι θα εγνώριζεν επιτέλους τ'έν Βασίλει εκείνον, ό όποιός ήτο μικρότερός του, έν τ'ω μέσω τ'ών λαμπροτήτων μιάς Αύλης μετακινουμένης.

Άλλ' άμα έφθασαν εις τ'όν Άγιον Γερμανόν, πολύ έξεπλάγη, διότι άλλα έπερίμενε και άλλα εύρε...

Τ'ήν εποχήν εκείνην οί βασιλείς δεν εταξείδευαν διόλου άνέτως. Κάθε φορά που επήγγαιαν να εγκατασταθούν από έν άνάκτορον εις άλλο, εγίνετο πλήρης μετακίνσις. Δεν άφιναν τίποτε εις τ'ο Λούδρον, ούτε καν ένα στρώμα, και επιστρέφοντες, δεν άφιναν τίποτε εις τ'όν Άγιον Γερμανόν.

Η παράδοξος αυτή συνθήκη είχεν ως συνέπεια τ'ο ότι οί προσκεκλημένοι του Βασιλέως έπρεπε να φροντίζον μόνοι των διά τ'ήν εγκατάστασιν των. Ούτως οί μεγιστάνες έφθαναν εις τ'α βασιλικά άνάκτορα με τ'α κρεβάτια των, με τ'α σκεπάσματά των και με πλήθος μαγειρών και ύπνρετών.

Άλλ' αυτήν τ'ήν φοράν ή μετακίνσις όμοιάζε. μάλλον με φυγήν, και

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου.

όλα σχεδόν τ'α προφυλακτικά μέτρα είχον παραμεληθ'ή. Τ'ήν πρωίαν ή Αύλη έφθασεν εις ένα πολίτη κενόν και παγωμένον.

Ηναγκάστησαν να διόργανώσουν καταιλιόμην, περιμένοντες τ'ας άποσκευάς; αί όποιαί ήρχόντο όπισθεν.

Τ'ο πρωί, έσθασε μιά είδησις, ή όποια άπήληπε καθολοκληρίαν τ'ους άυλικούς.

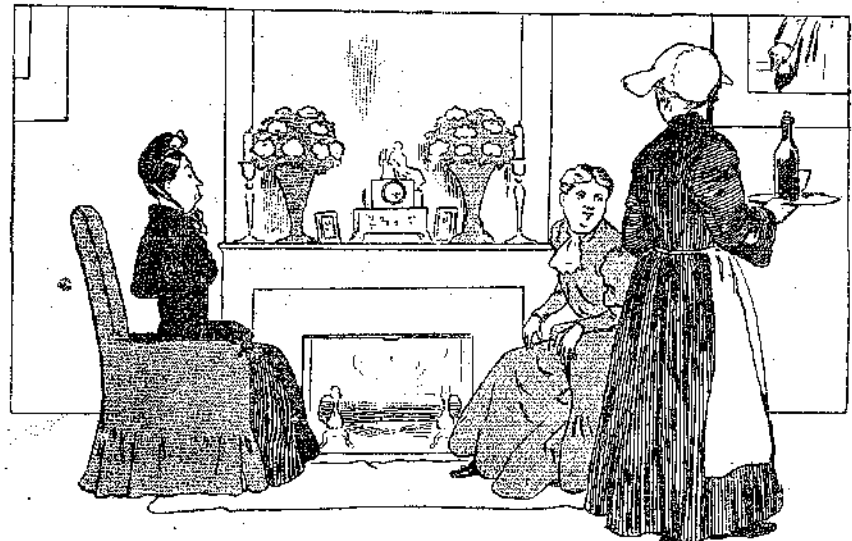
Έβλεθαν δηλαδή, ότι ό λαός, άγανακτής και εξαγριωθείς διά τ'ήν φυγήν του Βασιλέως, κατεδίωξε τ'ας άποσκευάς, εκτετέθη κατά τ'ών κάρρων και τ'α έσπασε.

Η κατάστασις ήτο κρίσιμος. Η Αντιβασίλισσα, έξω φρενών διά τ'ήν άκατανήτον αυτήν αθάδειαν, έφοβήκεν ότι θα κόμη και θα δείξη. Έν τ'ω μεταξύ ό Βασίλεις της Γαλλίας έτουρτούριζεν ως ό έσχατος τ'ών ύπηκόων του, εις ένα μεγάλο καλάζ γυμνόν, όπου δεν είχ'ον τ'α μέσα ούτε να νάθουνερωτά διά τ'ήν κούζιναν του.

Τ'ήν ημέραν αυτήν, ό Λούλλης, ό όποιός επέθύμει τ'όσον να ίδη τ'έν Λουδοβίκον ΙΔ', έκαμε τ'ήν γνωριμίαν του μικρού Βασιλέως υπό περιστάσεις τ'ας όποιας ούδέποτε θα ελησμόν ε.

Ενώ περι τ'ο έσπ'ρας έπλανάτο εις τ'ο άνάκτορον έν τ'ω μέσω τ'ής γενικής άταξίας, είδεν από μίαν ανοικτήν θύραν έν ώρατον δωμάτιον, ζωγραφισμένον και χρυσοστύλιτον, άλλα χωρίς γυαλιά εις τ'α παράθυρα, πράγμα τ'ο όποιόν, τ'όν χειμώνα, δεν είνε διόλου εύχαριστόν.

Πλησιάζας, ό μικρός μουσικός παρέτηρσεν έν τ'ω μέσω του παγωμένου εκείνου δωματίου έν παιδίον, τ'ο όποιόν πολλά πρόσωπα εξέδουον μετά τ'ού μεγαλύτερου σεβασμού. Είς τ'ο βάθος του δωματίου, μιά κυρία σαράντα περίκου

«Πολύ καλά, Δεσποινίς...» (Σελ. 292, στ. γ')

λακά, και άνοικτών χρωμάτων μπλε, ρόζ, κόκκινα...

ΚΥΡΙΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Τ'α κακοσυνειθίζετε τ'α πτωχόπαιδα και τ'οίς προτομάζετε άπογοητεύσεις. Τ'α χονδράμαλλά μου τ'α ένοχλούν ίσως, τ'α ταιμπουν... αλλά γι' αυτά είνε καλλίτερα. Συνειθίζου!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, καθ' έαυτήν: — Άλλου είδους φιλόανθρωπία αυτή! έλεημοσύνη πού ταιμπά!... (Δυνατά) Άπόψε, κυρία Δεμονή, θ'ά τ'α στείλω, μείνατε ήσυχη. Άλήθεια, είνε εμμορφο τ'ο παιδάκι; Παχουλό, ε; ροδοκίκκινο; με μικρα-μικρα χεράκια και με νυχάκια σαν ρουμπίνια, ε; τ'ο είδατε;

ΚΥΡΙΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Δεν τ'ο είδα δεσποινίς Ρόζα. Βοηθώ τ'ους πτωχούς, αλλά δεν τ'ους συμπάθω...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Περιέργον αυτό!

τ'α μπισκοτάκια της... (Τοποθετεί τ'όν δίσκον επί της μικράς τραπέζης, πλησίον της κυρίας της).

ΔΙΣ ΡΟΖΑ. — Ευχαριστώ, καλή μου κόρη.

(Η Ουράνια έξέρχεται).

ΔΙΣ ΡΟΖΑ προς την κυρίαν Δεμονή: — Σ'ας είπα, από λίγο και συχνά... (Βοιτά τ'α μπισκοτάκια εις τ'ο κρασί.) Δεν είνε λαίμαργία αυτό... είνε έξαντλήσις... Άν δεν ήταν έτσι... θ'ά τ'ο είχα βάρος στη συνειδήσι μου... Υπάρχουν τ'όσοι άνθρωποι πού πίνουν μόνο νερό! (Πίνει και κατόπιν κτυπά τ'ο κουδούνι. Η Ουράνια είσερχεται διά να πάρη τ'όν δίσκον).

ΔΙΣ ΡΟΖΑ προς την Ουράνιαν: — Να π'ας άβριο δυό μποτίλιες κρασί στ'όν υπάρμπα-Ζήσιμο... Ήταν άρρωστος ό

ΟΥΡΑΝΙΑ, έξερχομένη ως άνω: — Η ταπίκια της δεσποινίδος! (Τοποθετεί τ'όν δίσκον, δίπλωσ πρόν.)

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, προς την Καν Δεμονή: — Μου φέρνει μιά σούπα πρό του γεύματος... Άπό λίγο, αλλά συχνά... (τρώγει τ'ήν σούπαν της).

ΚΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Τ'α συγχαρητήριά μου!... Αυτό λέγεται «ζωή και κόττα!» ΟΥΡΑΝΙΑ, γελώσα προς την Καν Δεμονή: — Ά, όχι! Η σούπα δεν είνε από κόττα, είνε από γάλα...

(Ακούεται ό κώδων της έξαντλήσεως). ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Πήγαινε νανούξης, Ουράνια.

ΟΥΡΑΝΙΑ, έξέρχεται φωνάζουσα: — Άμέσως! πηγαίνω! ΚΑ ΔΕΜΟΝΗ: — Τί ύφος!...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ναι, παίρνει κάποια οικειότητα... αλλά είνε τόσο καλό κορίτσι!... (τελειώνουσα τ'ήν σούπαν της.) Άμή ή ταπίκια της με τ'ο γάλα; Έξοχο πράγμα!... Και να συλλογίζεται κανείς ότι τόσο πτωχά παιδάκια...

ΚΑ ΔΕΜΟΝΗ, ειρωνικώς: — Δεν έχουν να τρώγουν καθέμερα σούπα από ταπίκια!... ε; ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Άκριβώς! Άβριο θ'ά στείλω δυό πακέτα στην οικογένεια Καλομοίρη... (Καθ' έαυτήν) Κι' αυτό πάλι θ'ά φέρη τ'ο ίσοζύγιον. ΚΑ ΔΕΜΟΝΗ, καθ' έαυτήν: — Μα

«Εκκοιμήθη ήσυγα και ζεστά...» (Σελ. 294, στ. δ')

ετών, επέβλεπε τὸ στρώσιμον ἐνδὲς δέματος ἀγύρων, τὸ ὅποιον ἐσκέπαζαν μερῶνα διὰ τὰ σχηματίσθαι κλίνην.

Ὁ Λούλλης ἐνόησεν ὅτι ἡ κυρία αὐτῆ ἦτο ἡ Ἀντιβασιλίσα Ἄγνα ἢ Ἀυστριακή, καὶ τὸ παιδίον ὁ υἱὸς τῆς, ὁ μικρὸς βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΔ'.

Ἐκρούθη ἐπίσω ἀπὸ τὸ θυρέφυλλον, καί, περιέργως πάντοτε, ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ τὸσον ὀλίγον ἀνετον καὶ βασιλικόν. Τὰ πάντα ἠμποροῦσε νὰ λείψουν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Αὐλὴν τὸν 1648, ἀλλ' ἔχει καὶ ἡ ἐθιμοτυπία, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Βολταίρος εἶπεν ὅτι αἰεὶ τὸ πνεῦμα ἐκείνων ποῦ δὲν ἔχουν.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἐστέκετο ὄρθιος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου τῶν αὐλικῶν, οἱ ὅποιοι κατὰ τάξιν ἱεραρχικὴν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὴν βασιλικὴν κατάκλιτον.

Ἡ ἱεραρχία αὐτῆ ἦτο κάπως δύσκολον νὰ τηρηθῇ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, διότι ὅλοι οἱ ἐπὶ τῶν τιμῶν ἀξιωματικοὶ δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

Συνεφώνησαν ἐπιτέλους νὰ ἀναθέσωσιν εἰς τὸν κόμητα Μοτὶλ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁυτος ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμε τρεῖς ὑποκλίσεις, ἤρχισε νὰ τοῦ βγάξῃ τὰ φορέματά του.

Ὁ Λούλλης, ὁ ὅποιος παρηκολούθει τὴν σκηνὴν μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον, ἐλυπεῖτο τὸν μικρὸν βασιλέα, ὁ ὅποιος θὰ ἐτουρτούριζε μετὰ τὸ ὑποκάμισον εἰς τὸν παγωμένον ἐκείνον θάλαμον, ἀλλ' αἱ ἐκπληξίσεις του δὲν εἶχαν ἀκόμη τελειώσῃ.

Ἡ ἐπίσημος στιγμή τοῦ ὑποκαμίσου ἐφθασεν. Ἦτο τότε ἡ πλέον περιζήτητος τιμὴ δι' ἓνα αὐλικὸν νὰ περάσῃ εἰς τὸν Βασιλέα τὸ νυκτικὸν του.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ὀλόγυμος ἐπερίμενε τὸ ὑποκάμισον. Ὁ κόμητα Μοτὶλ ἀρχιθαλαμηπόλος τῆς ὑπηρεσίας, τὸ ἔκραυγε ζεδιπλωμένον, ἐνῶ ὁ δούξ Δελαροσφουκὼλ ἔβγαζε τὰ γάντια του διὰ τὸ πάρη.

Ἡ ἐθιμοτυπία ἀπηγόρευε τῶντι νὰ παρουσιάσῃ κανεὶς ἄτιδῆποτε εἰς τὸν Βασιλέα μετὰ γάντια.

Ὁ δούξ παίρνει τὸ ὑποκάμισον, τὸ ὑφώνει ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἢ θύρα ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας.

Αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περάσῃ τὸ ὑποκάμισον. Προχωρεῖ. Ἄλλ' ὁ δούξ Δελαροσφουκὼλ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ ἀπ' εὐθείας. Τὸ δίδει πρῶτον εἰς τὸν ἀρχιθαλαμηπόλον, καὶ αὐτὸς πάλιν τὸ ἐγγερίζει εἰς τὸν δούκα.

Ὅταν τελοσπάντων ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀπεφάσισε νὰ καλύψῃ τὴν βασιλικὴν ράχιν μετὰ τὸ ὑποκάμισον, ὁ δυστυχὴς μικρὸς Λουδοβίκος ἤρχισε νὰ παρνίχεται λυσοσώδως, ἐνῶ εἰς ἕκαστον

πτόρνισμά του — τί γελοῖα πράγματα — οἱ αὐλικοὶ ὑπεκλίνοντο βαθύτατα, ἕως ὥρην ἢ ἐθιμοτυπία.

Ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν τελετὴν αὐτὴν ἠμποροῦσε τέλος νὰ ὑπάγῃ νὰ κατακλιθῇ εἰς τὴν ἀχυρίνην στρωμνὴν, τὴν ὅποιαν τῷ εἶχε προτομοῖα ἢ Ἀντιβασιλίσα, σωρεύσασα ἐπ' αὐτῆς διὰ διαθέσιμον ρούχον ὑπῆρχε, διὰ νὰ τὴν κάμῃ κάπως ζεστήν.

Ὁ Λούλλης ἐξῆλθε τότε τῆς κρύπτῃς του, συλλογιζόμενος :

— Ἔτσι εἶνε ὁ βασιλεὺς ; Καλλίτερα μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἶνε κανεὶς μουσικός.

Καὶ γωρὶς νὰ περιμεῖνῃ αὐτὸς νὰ ἔλθῃ κανένας νὰ τοῦ περάσῃ τὸ νυκτικὸν του, ἐπῆγε κ' ἐχώθη, καθὼς ἦτο ἐνδεδυμένος, εἰς μίαν ἀποθήκην, ὅπου ἐκοιμήθη ἡσυχὰ καὶ ζεστὰ ὄλην τὴν νύκτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Δι' ἓνα τηγάνι

Τὴν ἐκαύριον, ἐξυπνίσας ὁ Λούλλης κατήλθεν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν τοῦ ἀνακτόρου, ὅπου ἦτο συνηθισμένον ὄλον τὸ προσωπικόν.

Παρουσίαζε τὴν γραφικωτέραν ἔψιν ἢ αὐτὴν αὐτῆ ὅπου ἦσαν ἀραδιασμένα οἱ πελώριοι ἀμαξαὶ τῶν μεγιστάνων.

Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐχρησίμευαν ὡς κοιτῶνες εἰς τοὺς ἰδιοκτητὰς των, οἱ ὅποιοι ἐπροτίμησαν νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς μίαν κλειστὴν καὶ ζεστὴν ἀμαξάν, παρὰ νὰ τουρτουρίσωσιν εἰς κανὲν κενὸν καὶ παγωμένον δωμάτιον τοῦ ἀνακτόρου.

Ὁ καιρὸς ἦτο γλυκύς, καὶ ὠχρὸς χειμεριῆς ἤλιος ἐφώτιζε τὴν πρωϊνὴν ἐξέγερσιν τοῦ γραφικοῦ ἐκείνου καταυλισμοῦ.

Οἱ ὑπηρετὰι συνωμίλων καθ' ἐμίλους περὶ τῶν πολιτικῶν γεγονότων, φοροῦντες ὀλονὲν τὰς λιβρέας των καὶ ἐπρεπιζόμενοι, ἐρριπτον δὲ βλέμματι δισπιστα πρὸς τὰς ἀμαξὰς τῶν μεγιστάνων, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία τοὺς ἐστενοχωρεῖ.

Χωρικοὶ ἐκ τῶν περιγύρων συνωστίζοντο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἀνακτόρου, περιέργοι καὶ εἴρωνες, διὰ νὰ ἰδοῦν τουλάχιστον τὰ βασιλικά ὄχηματα.

Εἰς ἓνα τῶν ἐμίλων τῆς αὐλῆς, ὁ Λούλλης παρετήρησε τὴν ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν τοῦ πρώην προισταμένου του, τοῦ μπάριμα Πλανσέτου, ὁ ὅποιος ἔκαμε μεγάλας χειρονομίας κ' ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθύτατην ἀπελπισίαν. Ὁ ἀρχιμάγειρος παρεπονέτο ὅτι δὲν εἶχε τὰ παραίτητα σκεῦη εἰς τὸ μαγειρεῖόν του.

— Φαντασθῆτε ὅτι δὲν ἔχω οὔτε ἓνα τηγάνι ! ἐφώναζε πρὸς ὄλους. Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ μαγειρέσω διὰ τὸ γεῦμα χωρὶς τηγάνι ;

Εἰς μάτην τῷ ἔλεγον ὅτι ἀπὸ τὸ

ἀνάκτορον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἔλειπον ἀκόμη πράγματα πολὺ χρησιμώτερα ἀπὸ τὸ τηγάνι του. Ὁ μπάριμα Πλανσέτος δὲν ἤθελε νὰκούσῃ τίποτε κ' ἔφαγεν παντοῦ μήπως εὐρὴ τὸ σκευὸς ποῦ ἐχρηζάτο.

Περιχαρὸς διότι ἐπανέβλεπε τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον εἶχε λησμονήσῃ ὀλίγον ἀφ' αὐτοῦ ἀντήλαξε τὴν στολὴν τοῦ παραμαγείρου πρὸς τὴν τοῦ μουσικοῦ, ὁ Λούλλης τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐκαλημέρισε φιλικώτατα.

— Μπα ! ἐδῶ εἶσαι καὶ σὺ, μικρὲ ; εἶπεν ὁ Πλανσέτος ἐπίσης καταχαρούμενος.

Ἐπειτα, παρατηρήσας τὸ ὄρατον μᾶλλον φόρεμα τοῦ παιδίου, ἐσταμάτησε :

— Συγγνώμην, κύριε μουσικέ, σὰς μιῶ ἀκόμη ὡς νὰ ἦσθε μαριμτόνι . . .

— Δὲν πειράζει, καλέ μου Πλανσέτε, ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς, θλίβων τὴν γεῖρα τοῦ ἀρχιμαγείρου. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ὅτι εἰς σὰς ὀφείλω τὴν νέαν μου θέσιν.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον ἐπανεύρισκε τὸσον πρῶτον καὶ καταδεκτικόν, ὅσον ἦτο καὶ τὸν καιρὸν ἐκείνον ποῦ ἐξετέλει τὸσον ἄσχημα τὰ θελήματά του, ὁ Πλανσέτος ἀνέλαβε τὸ θρηνηδὸς τοῦ ὕψος καὶ ξανάρχισε τὰ ἀπελπιστικὰ του παράπανα.

(Ἐπιτετα συνίγεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΙ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΛΑΛΟΥΝΗΣ Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἑλληνικός Παιδὴν Εἰς τὸν 9θον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀδελφῶν [Ἐκ τῆς Διάπλασης τοῦ 1907, σελ. 270.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμὰ ἄτον Κήρυκα τοῦ Δικαίου ἀτακτοῦτα :

— Ἐκατάλαβα ὅτι θέλεις νὰ φῶς ἔξω. Καὶ ὁ Κήρυξ τοῦ Δικαίου : — Ἀπατάσαι, μαμμά . . . δὲν πενῶν. Ἐστάλη ὅπὸ τῆς Ἥχου τῆς Καρδίας

Μία ἐφαρμογὴ τοῦ ἐσχάτως ἐν Τουρκίᾳ παραχωρηθέντος Συντάγματος :

— Μαμμά, λέγει ὁ Μιμης, ἀφ' οὗ ἔχωμεν Σύνταγμα καὶ ἰσότητα, διατί δίδεις περισσοτέρου πεπόνι εἰς τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν μου ;

Ἐστάλη ὅπὸ τοῦ Ἀναγενναμένου Φοβίτικος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

32.— Ἡ Ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ μοῦ συνιστᾷ μίαν πτωχὴν γειτόνισάν τῆς, ἢ ὅποια βλέπει τὰ φυλλάδιά μου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ ὑπαινύσσονται οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκ τῆς λήπης ποῦ δὲν δύναται νὰ γίνῃ συνδρομητρία. Ἄς ἐπιλασώμεν λοιπὸν ὅτι κάποιος θὰ σταματήσῃ αὐτὰ τὰ δάκρυα.

Τὸ Α' Τυπῆμα τῆς «Ὁραίας Χίου» ἐγγράφη δι' ἐν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 27 ε. ἔ. ἀπορον, δι' ἐνενα μῆνας τὸν ὑπ' ἀριθ. 31 ε. ἔ. καὶ δι' ἐν ἔτος ἓνα ἄλλον ἀπορον τῆ ἀπ' εὐστασίας τοῦ Ἑθνικοῦ Σκόλου.

Ὁ αὐτὸς Σκόλλογος ἐνέγραψε διὰ μίαν τριμηνίαν καὶ τὸν ὑπ' ἀριθ. 28 ε. ἔ. συστηθέντα ἀπορον Ἐβγς !

Ἄκους ἐκεῖ ποῦ δὲν θέλω νὰ ἔχω καὶ σένα εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου, Σμυρναϊκῆ Ἥχῃ ! Καλῶς νὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας. Μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς, διότι ἀπὸ τὰ γράμματά σου ἐνωῶ ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸ παιδάκι.

Κάποιος ἀνόητος ἀπορεῖ πῶς ἡ Διακριθεῖσα Ἀρσενιάς δὲν ἐπῆρε βραβεῖον εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς, ἐνῶ ἡ εἰκὼν τῆς ἦτο τὸσον ὄραία. Ἦτο πραγματικῶς ἀλλὰ δὲν εἶπαμεν ὅτι μᾶς ἐφάνη ἀντιγραφή ἐκ φωτογραφίας ; Καὶ δὲν εἶπαμεν ὅτι ἐβραβεύσαμεν μόνον αὐτοπροσωπογραφίας ἐκ τοῦ φυσικοῦ ; Προσέγγετέ ὅταν διαβάσετε τὰς κρίσεις, κύριοι ἀνόημοι !

Ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἥχῃ τῆς Καρδίας, μοῦ μετέδωκεν ὄλην τὴν χαρὰν, τὴν ὅποιαν ἠσθάνθησθε ὅταν ἐπανίδεθῃ τὴν πάσχουσαν μητέρα σου καὶ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας τελείως ὑγιής, καλλίτερα ἀπὸ πρῶτα. Ἀσπάζομαι τὴν Διοικητορῶσαν καὶ τὴν συγχάριον ἐπίσης.

Ἀπαντίας, Φοῖβη Ἐδωῶτα, εἶαι ὅσοι τὸ ἤκουσαν, τὸ ἐπεδοκίμασαν. Οἱ Διαγωνισμοὶ δὲν γίνονται διὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ μόνον μία ὁμάς, ἀλλὰ διὰ νὰ εὐχαριστοῦνται ὅλοι ἐν γένει οἱ συνδρομηταί. Καὶ πῶς νὰ μὴν εὐχαριστήσῃ τὴν τῶρα ποῦ θὰ ἔχουν μεγαλειότατος ἐπιπέδου βραβεῖου ; Ἀδικία λέγεται ; Δόλου. Ὅπου κληρὸς, ἡ ἰδέα τῆς ἀδικίας ἀποκλείεται.

Φυσικὰ, Ζίνα, ἓνα μυθιστόρημα δὲν εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ τὰ ἴδια μ' ἓνα ἄλλο, ἔστω καὶ ὅταν ὁ ἦρος εἶνε τὸ αὐτὸ ἱστορικὸν πρόσωπον. Κεῖμα νὰ μείνῃς εἰς τὴν Χίον καὶ νὰ μὴ τὸ δηλώσῃς ἀπὸ πρῶν διὰ νὰ γνωρισθῇς μετὰ τὰς ἐκεῖ φίλας μου !

Τρίτος, μετὰ 43 ἐπιτυχίας, ἦλθεν εἰς ἓνα ἀγῶνα Σκαποβολῆς ὁ φίλος μας Μαγεμένο Ἀγκρογιάνι. Λοιπὸν καὶ εἰς ἀνώτερα, μετὰ δλας τὰς ἐπιτυχίας τοῦ κόσμου !

«Βλέπω ὅτι τὸ ἐφετεῖνόν δημοφίλημα θὰ εἶνε πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ περσινόν, — μοῦ γράφει τὸ Ὀνειρον τῆς Κύπρου. — Σωσταὶ βουλευτικαὶ ἐκλογαί ! Καὶ δλα τὰ ψευδῶνυμα τῶν ὑποψηφίων εἶνε τὸσον ὄραία, ὥστε πολὺ θὰ δυσκολευθῶμεν ποῖον πρῶτον νὰ ψηφίσωμεν.» Βίβλια, ἀνηχανία... ἐκλογῆς !

Ἐἶσα, δικαιολογημένη : Ἐλπίς τοῦ Μέλ-λοντος, ποῦ ἀρῆσες κάπως νὰ μοῦ γράψῃς. Ὅταν ἐπαναβλέπῃ κανεὶς τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς δικούς του ὑστερ' ἀπὸ τὸσον μακρὰν ἀπουσίαν, ποῦ νὰ τὸν ἀφίση ἡ χαρὰ νὰ συλλογιθῇ τίποτε ἄλλο ! Ἄς εἶνε, γράφε μου τῶρα ποῦ συνηθές.

Ἄρχον τοῦ Πυρός, τὸ πρῶτον εἶνε ἀπλή συμπύκνσις ἀνευ σημασίας. Τὸ δεύτερον, ὅχι δὲν εἶνε λάθος, διότι ὑπάρχει ἔνταμον μετὰ τρία γράμματα. Μ' ἐρωτᾷς τί ζήτησι εἶνε αὐτῆ... Ἐσῶρ κ' ἐγώ ; Νά, ζήτησι ! Γιὰ νὰ ζεσταίνῃ ὄλο τὸν κόσμον, καὶ πάλι νὰ περισσεύῃ.

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἔφησι : Μαγεμένο Βασιλιάς, Ἀναγεννώμενος Φοβίξ, Πνοὴ Ψυχοσφαιδῆτος Ἀγγέλου, Ἀναμνήσι, Κάλυξ τοῦ Ἀνδρῶνος τῆς Ἀνατολῆς, Κοραῖς καὶ Φαναϊκῆ Ἐκπερατιστρία, ἡ ὅποια ταξιδεύει εἰς τὴν Ἑυρώπην καὶ μοῦ στέλλει ἐπιτετεῖς ἐντυπίσεις μετὰ τὸν ὄρατον ἐπίλογον : «Τὰς Ἀθῆνας μου δὲν τὰς ἀνταλλάσσω μετὰ τίποτε !»

† ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ν. ΤΟΜΠΑΖΗΣ

Ἀπεθίωσα κατ' αὐτὰς ἐν Πειραιεὶ ὁ Νικόλαος Ν. Τομπάζης, ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ καὶ γόνος τῆς μεγάλης ἰδρυτικῆς οικογενείας. Ὁ μακαριτῆς, ὅπὸ πολλῶν προτερημάτων κοσμοδόμος καὶ διακρινόμενος διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα τοῦ χαρακτῆρός του, ἦτο προσφιλέστατος γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου. Προδεδηκὸς τῆν ἡλικίαν, ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του Ἀσπιδίας Τομπάζη, ἀφ' οὗ ἠτύχησε νὰ ἴδῃ λαμπρὰς ἀποκατεστημένα τὰ τέκνα των καὶ ἀφ' οὗ ἐώρτασε πρὸ ὀλίγου καὶ χρυσῶς γάμος. Αἰωνία του ἡ μνήμη !

“ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΑΝΤΡΗ,”

Τὴν ἐρχομένην Δευτέραν, 11 Αυγούστου, θὰ παρθῇ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ θέατρον Πλατῆ τῆς «Φωτεινῆ Σάντρα», τὸ τρίπρακτον δράμα τοῦ κ. Μενοπούλου (Φαίδωνος). Ὁ θίασος τῆς Κυβέλης τὸ προτομοῖαζαι ἐπιμελίστατα. Γὰς σηνογραφίας ἐξετέλεσεν ὁ κ. Ζολὺ ἐπὶ τῇ βάσει φωτογραφιῶν ἐκ Ζακύνθου, ὥστε ἡ ἔκτασις Σάντρα καὶ τὸ τοπίον τοῦ Κόκκινου Βράχου ἀναπαρισταντα πιστότατα.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύθαι ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύθαι ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουσιν εἰς ἄγροα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοσμίτια.]

Νέα Ψευδώνυμα : Ἀπαιτιομένη Νεῦσις, κ. (Π. Γ.) Πρόδος τῆς Διαπλάσεως, α. Ἐνδοκητῆς, α. (Π. Κ.), Κόκκινος Βράχος, α. (Ν. Α. Κ. σὲ δέχομαι μετὰ χαρᾶς) Ἐλλάς τοῦ Μέλλοντος, κ. (Ψ ! Ω ! Ψ !) Αἰγυπτιακῆ Ἐνδῆς, κ. (Α. Κ.) Αἰγυπτιακὸς Βασιλόπουλος, α. (Μ. Γ.) Ἀνανεύθαις Ψευδώνυμων : Μιθριδάτης, α. Μέλλουσα Καλλιτέχνης, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ὁ Ναύαρχος τῆς Σαλαμίνας (0) μετὰ 25 Μαγρίων, Ἐβγῆν τῆς Μάννας, Πάσχουσαν Ἑλλάδα, Ριγολέττον — ὁ Μικρὸς Μουσικὸς (0) μετὰ Μαγαρομένον Βασιλῆαν, Πευταλόδον

τοῦ Ἀργού — τὸ Ὀνειρον τῆς Κύπρου (0) μετὰ Γολανόλενον Σημαῖον, Ἐλπίδα τῆς Ἑλευθερίας, Θαυμασίον τῶν Ἠρώων — Ἡ Μαγαμένη Φύσις (0) μετὰ Ἀπολοθεῖσαν Ἑλλάδα, Γενναῖον Πονηρὸν — τὸ Προστυλιτικὸ Φιλότιμο (0) μετὰ Ἐρῶν Ἄλιον — ὁ Δαναΐδης (0) μετὰ Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Χρυσὴν Ἀφροδίτην, Ἐνδοξον Ὑδρῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Μαγαρίαν Στέφαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ εὐχομαι παραστικά) Μ. Κ. (ἐλήφθη) Σανδῆν Ἀρμονίαν (ἔχει καλῶς τὰ ποτελέσματα τοῦ Γαλλικοῦ μαθήσῃν ἀκόμη, διότι προηγουμέναι ἄλλοι διαγωνισμοί) Μαγαρήνην Φύσιν (τὴν ὄρατα ποῦ περῶσι ! Δαναὴν (βεβαίως ἐπλήρωσε ὁ ἐκεῖ συνδρομηταί εἶνε μόνον 15, ὥστε... τί κάθεσαι καὶ δὲν ξεσταθόνεις ;) Περαλιανόμιον Ἀθροῖον (ἔστειλα καὶ 19ον τόμον) Μαγαμένην Γαζίαν (σημερον ἐγερνεται ἡ γαῖα πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ) Στοιχειώμενον Παλαῖν (ἐλήφθη ἐγκαίρως) Ἐβγῆν τῆς Μάννας, (μάλιστα) Ἄχ. Β. Ω. (καλὰ) Κ. Ἀσελ. (ἔστειλα ἐκ νέου αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἑλληνιστρία τὸν Ἄλεξανδρῶνα (ἔλαβα) Μαγεμένο Κύμα (σὲ συγχάριω διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου ὄρατον τὸ γραφικώτατον σου !) Γρηγόριον τὸν Ε' (ἔχει καλῶς) Ποιμενικὴν Φλογέραν (σὲ συγχάριω διὰ τὸ ἀπολυτήριον μετὰ τὸ ἀρισταῖον ἀποχάρων ἔστειλα γράφα μου καὶ πάντα θὰ σοῦ ἀπαντῶ) Μικρὸν Μουσικὸν (ἔχει ὑπομονὴν νὰ προτιμᾷς τὸ ὀθωμανικὸν γραμματόσημον) Μαγαρομένον Βασιλῆαν (ἐλήφθησαν) Ναύαρχον τῆς Σαλαμίνας (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολὴ σου) Ἑλληνικὸν Κλέος (ἐλήφθη) Μυροβόλον Χαρομητῆ καὶ Βαμὸν τῆς Ἐλευθερίας (εὐχαριστῶ διὰ τὸ δελτάριον) Ἀποφιν τοῦ Βοσπόρου (ἔστειλα ἐκ νέου) Κλωνογιάνων Ζωῆν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσταθώμα) Ἐνδοξον Ὑδρῶν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Υπερῆφανο Σαμουελοῦ (εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅτι τῶρα μετὰ τὸ Σύνταγμα εἰμπορεῖ νὰ σὲ γράψῃ ἀπ' ἑλᾶ) Μῆλον τῆς Ἐριδος (νὰ φροντίσῃ Ἀδερφοβόμου Ἀρμακλήτην (προσπαθῶ δὲν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολὴ, ἀφ' οὗ δὲν σοῦ ἔστειλα τὸν 18ον τόμον) Ἐπουδῶνον Βίον (διαγωνισμὸν φιλογραφίας ; Θεὸς σὺλάξοι ! καὶ εἰς τί θὰ ἐγρησίμεις ;) Ζαπιδά, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Αυγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὅ χρέτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γενναίῳ μας εἰς φανέλλου, ἐν ἑκαστῶς περιεχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φε. 1.]

Αἱ λύσεις δευταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 19 Αυγούστου ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 29 Αυγούστου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 9 Σεπτεμβρίου.

342. Δεξιόγραφος.

Ἄν τὸ πρῶτον . . . τυχὸν ἔβρην, εἰς τὴν ὄρατην τάλλο ἔγτα Τ' ἔλιν μου θὰ σὲ μαυρίσῃ, Κι' ἂν δὲν θὰ σὲ καύσῃ, λῦτα.

Ἐστάλη ὅ

344. Στοιχειδωγίφος.

Εν ἀριθμητικῶν
Εν ἀποκεφαλίσῃ,
Εν ποίημα γλωσσῶν
Εξῆς θά σχηματίσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Σημιαίας

345. Ἀστή.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκονται: ὀριζοντίως κρᾶτος τῆς Ἀφρικῆς, καθέτως μία τῶν Μοιρῶν διαγωνίως δὲ βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων καὶ ζῶον φορηγόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος τοῦ Μασολογίου

346. Τετράγωνον μετὰ Σταυροῦ.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκονται: ἄνω, μέσος δεινρόφυτον κάτω, φωτικὴ τροφὴ ζῶων δεξιᾷ φύλον, καὶ ἀριστερᾷ ἦρας γενάρχη. Εἰς τὸν σταυρὸν δὲ, καθέτως ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης καὶ ὀριζοντίως ἄνθος εὐώδες.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εἰκοστῆς Πέμπτης Μαρτίου

347-348. Συμπαλῆραις Φυλάξεων.

1. Ἄστατα — — τύχη.

2. Οἱ — — μενετοί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διαβόλου Ἀλεξανδρείας

349. Αἰατὴ Ἀμροστοχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Μῦσαν, τὰ δὲ δευτέρα θεῶν τῶν Ρωμαίων.

1, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος; 2, Πόλις τῆς Θεσσαλίας; 3, Ἐπίσημα τόπου; 4, Πέλαγος ἑλληνικόν; 5, Προφήτης Ἑβραῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

350. Φωνηεντόλιπον.

σσ-σσ-σσ-σσ-λλ-λλ-σ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπαιδείας Ἑλληνοπούλας

351. Γέφυρος.

το το το το το το
υ το κ' το πωλῶ τὸ το το
το το τὸ πωλεῖ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νυκτίου Σκότους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 30.
278. Τόμυρις (τομή, ρίς.)—279. Ταῖος (τά, ὤς.)—280. Ἰπνος-ἄμνος.—281. Γαλήνη-γαλή.

282. Κ Α Λ Σ Η ΠΙΟΣ (σηπία, κλοπή, λύσσα, ἦλιος, πηλός, Ἰλιάς, αἰτία.)—284. ΚΑ. Ι. ΡΟΝ — ΑΙΡΙΝΑ (Μυκάλη, παῖς, ΡΙΓα, τΡΙς, ΚρΟΝος, ἀθάΝατος.)—285. Φύλατις τὰς δέκα ἐντολάς (φί, λά, τέ-τάς δέκα-ἐν τῇ λά-ς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐἰς τὸν φύλλον μας Μικρὰν Νῆστιν, ἀναχωρήσαντα δι' Ἀθήνας, εἰχόμεθα

καλὴν διασκέδασι καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον.—
Ἰσρά Ἀλις, Ἀπολοθεῖτα Ἐλπίς, Μαγαμένη Φύσις, Μαρία, Οὐελλόδη; Οὐδραῖος, Ἀτρόμητο Ναυτάκουλο, Ἀθῆνᾶ τῆς Ἀρμενίου. (Η, 448)

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ (Βόλου)

Ἀντιπρόσωπος ἐν ΘΕΣΣΑΛΙΑ
«Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως»
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908

Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Πυργιώτικο Φιλότιμο, Poste-restante, Πύργων Πιλαίας.

Α περὶ ἡμᾶς ἐξ Ἀθηνῶν ἀποχαρετῶ ἀπάντας τοὺς ἐν Ἀθήναις «Ἀνοικτοκάρδους», εἰσπρατικῶς δὲ Ἀγγελὸν τῆς Ἐλπίδος, Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα, Ἐλπίδοφορον, Γαλανόλενον Κῆμα μὲθ' ὧν διήλθον στιγμὰς ἀληθμονήτους.—Χιακὸς Ἀστή (ὑπουργὸς Ἑξωτερικῶν Ἀνοικτοκάρδων.) (Η, 451)

Ὡ καλὴ καὶ καλὴ ἀντάμωσι, φίλτατε Ἀστή τῆς Χίου. Ἡ ὀλιγοήμερος ἐνταῦθα διαμονὴ σου θὰ μᾶς ἀρίστη ἀληθμονήτων καὶ προσφιλεῖ ἀνάμνησιν.— Ἀγγελὸς τῆς Ἐλπίδος, Διακριθεῖσα Ἀρσακιάς καὶ Σια.

Σ τὸν ἀγαπητὸν τῆς ΟΝΕΙΡΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ἡ ἡμᾶς Φοῖβον Ἐθρόνα, Ἐλπίδοφορον, Γαλανόλενον Σημιαίας, ὑπόσχεται ἐκθύρον ὑποστήριξιν μὲ ὄλο τὸ ἐξ ὑπερεκατόν ψευδωνυμοῶν κόμμα τῆς. Ἐκ μέρους τῆς οὐάδος ΦΟΙΒΟΣ ΕΥΡΥΤΑΣ (Η, 453)

Α νταλλάσσω μουσικὰ τμηχία κιθάρας.— Πηνελόπη Ἀθανασιάδου, Σπάρτη.

Μ αραμένη Φύσις καὶ Νυμφαία τοῦ Παμίσιον, ἀνεκάλυψα τὰ ὀνόματά σας; ἀνακαλόφατε καὶ σεῖς τὸ ἰδικόν μου, ἐν δυνάθει ἀναστατώσατε τὴν παραλίαν. Φιλέας Φόγγ. (Η, 455)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΕΜΠΤΟΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΕΝ ΤΩ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΙ ΤΟΥ 1908
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ (Η, 456)

Ι δρῶν ἐν Καῖφ Σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα ΣΕΤΙΣ, αὐτίνος σκοπὸς εἶνε ἡ εὔρεσις διδασκασίας τῆς «Διαπλάσεως». Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Pièrre C., Carageorges, Chareh Abdel-Hakk-el-Sombati, 3. Caïre (Egypte). (Η, 457)

Ὁ Σύλλογος «ΣΕΤΙΣ» χαιρετίζει ἐνθουσιωδῶς πάντας τοὺς Σύλλογους, συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας τῆς «Διαπλάσεως». Ἰδιαιτέρως Σύλλογον ΜΕΜΦΙΔΑ καὶ ΒΡΑΙΑΝ ΧΙΟΝ. (Η, 458)

Ὁ Σύλλογος «ΣΕΤΙΣ» χαιρετίζει ὑποψηφιότατα ὀφαιστάτων ψευδωνύμων ἈΠανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως, ὑπόσχεται αὐτοῖς ἐκθύροτα ὑποστήριξιν. Ἰδιαιτέρως ΕΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ καὶ ΣΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΔΑ. (Η, 459)

Ι δρῶντες τὴν «Ἐνωσιν» μας, εἰχόμεθα ὡς ἄρχῃν καὶ μὴν ὑβρίζομεν οὐδὲ προκαλέσωμεν οὐδένα, ἀλλὰ τιμῶς καὶ διὰ νομίμων μέσων νὰ ἐπικρατήσωμεν ἐπὶ τὸν Δημοψήφισμα, πιστῶς δὲ ταύτην ἐτήρησωμεν. Ἐνωμισαίμεν, ὅτι ἀπάναντι ἡμῶν εἰχομεν ἀντιπάλους ἐπι-

σης εὐγενεῖς δυστυχῶς ἠπατήθημεν, διότι ἀντίπαλον κόμμα, πύρην! τοῦ αἰετοπε νικηφόρου!!! Δακρυομνηκῶ ὑπογραφόμενον, μὴ πρακλήθην, εὐθὺς μὲ τὴν πρώτην ἐρετικὴν ἐμφάνισιν τοῦ, σκατῶς μᾶς ὑβρίζει, ἀποκαλῶν νεοπλάσματα!! τὰς δὲ δηλώσεις μας ταρτορινικάς! καὶ παρτέας!! Στοιχοῦς εὐγενεῖς τοῦτους ἀντιπάλους, ἀφοῦ εὐχαριστήσωμεν, θὰ δώσωμεν μερικὰς συμβουλὰς: Μὴ κοιμάσθῃς ἐπὶ τῶν βαρῶν παρελθόντων ἀγώνων, καθ' ὅς ἀντιπάλους εἴχετε Ἐπεπατριδεκοῦς καὶ Ἰάπωνας, ἀλλ' ἐργάζεσθε, διότι θὰ ἰδρῶσθε πολὺ, μόνον θέσεις νὰ καταλάβετε ἐπὶ τῆς φροδελτίου, ἀκριβῶς διότι ἀντιπάλους εἴχετε, ὅς καλεῖτε νεοπλάσματα!! νὰ φοβήσθε πολὺ τοὺς ταρταρινιστάς!! τοὺς ἀντιπροσωπεύοντες τὰ Ἑλληνοπούλα ποῦς ἐνητημένα ἐπὶν Αἰγυπτο, κ' εἶνε ἀποφασισμένα ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀντιπάλους τῶν μέχρις ἐσχάτων νὰ πολεμήσωσιν, σπιθαμῇ πρὸς σπιθαμῇ νὰ διεδικήσωσιν τὴν νίκην. Κ' ἐνα μυστικῶ, εὐγενέστατε πύρην!!! ἐγκαταλείψατε τὴν ὕβριν πολυτιμῆν... δὲν εἶτε τιμᾶ. Ὀλίγη ὑπομονὴ καί... δώρομεθα ἐς Φιλίππους.—Οἱ ἀρχῆγοι τῆς «Ἀιγυπτιακῆς Ἐνώσεως».

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΕΒΝΗΤΗΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΔΑ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΡΑΙΑ ΧΙΟΣ»
Κληρωθέντος τοῦ Β' λαχείου ἐκέρδισαν οἱ ἐξῆς ἀριθμοί:
124, 005, 342, 490, 491, 157

Α λήθεια, Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, τολμᾶς σοδὰρὰ ἀκόμη νὰ ὀνειροπολῆς βραβεῖον Δημοψήφισματος; Χά! χά! χά! Λοιπὸν, ὀνειροπολεῖ, Ὀνειροπόλε, ὀνειροπόλων ὀνειροπολήματα.—Μπουλντόκ, Ἀλεξανδρῶν Καρμανόλια. (Η, 462)

Ε ὄχη τῆς Μάννας, ὀμωμεν;—Θὰ σὲ ποτίσω ξεῖδι.—Ὀμως ἐπὶ τὸν Δημοψήφισματιστὴν θὰ εἶμαι φίλη.—Αρμυρία Σόδα.

Φιλότιμο! Τὰ παρὰ τὸν Ὀβελίσκον πάντα... γαιδουράκια... δὲν ἐπέτυχον!—Νυκτοκόραξ. (Η, 464)

Χιῶτες! Ψηφίσατε Ἐσχῆν τῆς Μάννας, Ἐσηνημένον Ἑλληνοπούλο καὶ λοιπούς.—Νυκτοκόραξ. (Η, 465)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10
Τόμος 1 (ὁ 10 ὡς πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.
Τόμοι 3 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1907)
Τόμος 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὡν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὡν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδειος φρ. 7. Χρυσὸδ. φρ. 10.
Τόμοι 2: τοῦ 1906 καὶ 1907, ἕκαστος ἄδειος φρ. 8. Χρυσὸδ. φρ. 10.